

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

**Όμιλία κατά τό τεσσαρακονθήμερο Ἱερό Μνημόσυνο
τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης καί Τυρνάβου κυροῦ Ἰγνατίου
Λάρισα 4 Αὐγούστου 2018**

Ἀπευθυνόμενος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τό στόμα τοῦ Χριστοῦ καί στρατηγός τῆς Ἐκκλησίας, κατά τήν ἔκφραση τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, στούς Ρωμαίους τῆς ἐποχῆς του, ἀνάμεσα στίς ἄλλες πνευματικές προτροπές καί ὑποθήκες, πού σάν πνευματικός πατέρας τούς προσφέρει μέ πολλή ἀγάπη, ὑπενθυμίζει σύν τοῖς ἄλλοις καί τά ἐξῆς χαρακτηριστικά, ὅπως ἀκούσαμε στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα : «*Ἀδελφοί, παρακαλῶ διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί διά τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος, συναγωνίσασθαί μοι ἐν τοῖς προσευχαῖς ὑπέρ ἐμοῦ πρός τόν Θεόν... ἵνα ἐν χαρᾷ ἔλθω πρός ὑμᾶς διά θελήματος Θεοῦ καί συναναπαύσωμαι ὑμῖν*».¹

Ζητᾶ ὁ Ἀπόστολος τίς εὐχές καί τίς προσευχές τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Καί δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού τό κάνει. Παρακαλεῖ τούς Θεσσαλονικεῖς «*Ἀδελφοί, προσεύχεσθε ὑπέρ ἡμῶν*»,² εἶναι σίγουρος πώς θά συνεχίσει νά διακονεῖ στηριζόμενος στίς προσευχές τῶν Κορινθίων «*συννυπουργούντων καί ὑμῶν ὑπέρ ἡμῶν τῇ δεήσει*»,³ ἐνῶ στούς Φιλιππησίους ὁμολογεῖ ὅτι «*καλῶς ἐποιήσατε συγκοινωνήσαντές μου τῇ θλίψει*».⁴

Ζητᾶ τίς προσευχές, γιά νά μπορέσει, μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, μέ χαρά νά συναντηθεῖ μαζί τους.

Ζητᾶ τίς προσευχές, προκειμένου νά μή μεσολαβήσει κάτι καί ἐμποδισθεῖ νά δεῖ τά πρόσωπά τους καί νά ἀναπαυθεῖ κοντά τους.

Τί εἶναι λοιπόν αὐτό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιά τό ὅποιο συχνά πυκνά γίνεται λόγος στά ἱερά κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς πατερικῆς μας γραμματείας;

Ποιό εἶναι αὐτό τό μυστήριο τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, τό ὅποιο ἐπαναλαμβάνουμε στήν Κυριακή Προσευχή, καθώς μᾶς τήν ἐδίδαξε ὁ ἴδιος ὁ

¹ Ρωμ. 15,30-32

² Α' Θεσ. 5,25

³ Β' Κορ. 1,11

⁴ Φιλ. 4,14

Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας καί Σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός; «Γενηθήτω τό θέλημά σου».⁵

Ποιό εἶναι τό θέλημα, γιά τό ὅποιο προσευχήθηκε ὁ Χριστός πρίν ἀπό τό Πάθος «πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο· πλήν οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ»;⁶ Τί σημαίνει αὐτό τό «γενηθήτω» τοῦ Κυρίου, στό ὅποιο στηρίζεται ὅλο τό οἰκοδόμημα τῆς σωτηρίας μας;

Ἐπιτρέψτε μου λοιπόν πάρα πολύ σύντομα, ἀφοῦ προηγουμένως ζητήσω τίς εὐχές τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων πού κυκλώνουν τό Ἱερό Θυσιαστήριο τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου στή σημερινή λατρευτική σύναξη καί προσευχή, πού εἶναι ἀφιερωμένη στόν μακαριστό καί πολύκλαυστο Ποιμενάρχη σας καί σέ ὅλους μας πολυφίλητο καί ἀγαπητό κυρό Ἰγνάτιο, νά μεταφέρω στήν ἀγάπη σας ψήγματα ἀπό τήν ἐμπειρία τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας γι' αὐτό τό συγκεκριμένο θέμα.

Ποιό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Καί πρώτον, τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἀγιασμός μας. «Τοῦτο γάρ ἐστί θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀγιασμός ὑμῶν»,⁷ εἶναι ὁ διαχρονικός καί ἀγιοπνευματικός λόγος τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου. Ἐπομένως, ὁ σκοπός τῆς ζωῆς τοῦ κάθε Χριστιανοῦ εἶναι ἡ ἀγιότητα, σύμφωνα μέ τό ἀγιογραφικό: «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγώ ἅγιος εἰμί».⁸

Παρ' ὅλες τίς δυσκολίες οἱ ὅποιες ὑπάρχουν γύρω μας, αὐτή ἡ ἀγιότητα μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ σέ κάθε ἐποχή καί ἀπό ὅλους τους ἀνθρώπους, ἐάν αὐτοί ζοῦν μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Γιατί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, πού ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἦλθε στό ὑπερῶο τῆς Σιών, παραμένει στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί θά παραμένει σέ αὐτήν ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος γιά νά ἀπεργάζεται τή σωτηρία τοῦ καθενός μας. Ἀπόδειξη ἔμπρακτη ὅλων αὐτῶν εἶναι ἡ παρουσία τῶν Ἁγίων μας. Ὁ Ὅσιος Παῖσιος, ἡ Ὅσια Σοφία τῆς Κλεισούρας, ὁ Ὅσιος Πορφύριος, ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος τῆς Εὐβοίας, εἶναι τρανά παραδείγματα ἀγιότητος καί βιώσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

⁵ Ματθ. 6,10

⁶ Ματθ. 26,39

⁷ Α' Θεσ. 4,3

⁸ Α' Πέτρ. 1,16

Δεύτερον, τό θέλημα του Θεού είναι ή υγεία τής ψυχῆς, ὅπως θά παρατηρήσει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης : «Υγεία ἐστὶ τῆς ψυχῆς, ἢ τοῦ θείου θελήματος εὐωδία».⁹ Ὁ Θεός θέλει τήν ψυχική μας ἰσορροπία καί τήν πνευματική υγεία, γι' αὐτό μᾶς καλεῖ καθημερινά σέ μετάνοια καί ἐπιστροφή. Μᾶς προτρέπει νά ἀλλάξουμε πορεία ζωῆς καί τρόπο σκέψεως, προκειμένου νά ἀντισταθοῦμε στόν χεῖμαρρο τῆς ἁμαρτίας πού ἀπειλεῖ νά παρασύρει τά πάντα. Ἄλλωστε, μόνον ἓνας ἰσορροπημένος ἄνθρωπος μπορεῖ νά σταθεῖ ὀρθος μέσα σ' αὐτόν τόν μεταβαλλόμενο κόσμο. Μόνον ἓνας ψυχικά καί πνευματικά υγιῆς μπορεῖ νά θέσει θεμέλιο στή ζωή του τόν Ἰησοῦ Χριστό καί νά οἰκοδομήσει πάνω σέ αὐτό, μέ ὑλικά ἀνεξίτηλα καί θεάρεστα, τό οἰκοδόμημα τῆς ζωῆ του, ὅπως χαρακτηριστικά θά μᾶς πει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος.¹⁰

Τρίτον. Ὑπάρχει ὅμως μία περιοχή στήν ὁποία ὁ Θεός δέν ἐπιτρέπει στόν ἑαυτό Του νά εἰσοδεύσει. Αὐτή ἡ περιοχή εἶναι ἡ θέληση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεός ποτέ δέν παραβιάζει τό θέλημα τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Σέβεται ἀπόλυτα τήν ἐλευθερία του. Δίνει ὁ ἴδιος τό χέρι Του, ἀλλά καί περιμένει τή συγκατάθεση τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νά τόν βοηθήσει γιά νά βιώσει στή ζωή του τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά φθάσει στόν τελικό προορισμό του, πού εἶναι αὐτός ὁ ἁγιασμός. Καί γιά νά τό πετύχει αὐτό ὁ ἄνθρωπος, χρειάζεται νά ἀγαπήσει τόν Θεό «ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καί ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καί ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας».¹¹ Καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι νά τηροῦμε τίς ἐντολές Του, οἱ ὁποῖες «βαρεῖται οὐκ εἰσί».¹² Καί ἀκόμη: «εἰ ἀγαπᾶτε με, τάς ἐντολάς τάς ἐμάς τηρήσατε»,¹³ ὅπως μᾶς παρέδωσε τό βράδυ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Γι' αὐτό καί πολύ εὐστοχα ὁ ἱερός ἐρμηνευτής, ὁ Εὐθύμιος Ζιγαβηνός, θά πει χαρακτηριστικά : «Θέλημα δέ Θεοῦ, αἱ ἐντολαί αὐτοῦ».¹⁴

Ἔτσι, μᾶς ζητᾶ ὁ Χριστός στήν Κυριακή Προσευχή νά παρακαλοῦμε τό Θεό νά γίνει τό θέλημά Του : «γενηθήτω τό θέλημά σου», γιατί ἀπλούστατα ὅλοι μας βρισκόμαστε κάτω ἀπό τήν ἐπήρεια τῆς ἁμαρτίας. Πολύ σοφά, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Ἐπίσκοπος Νύσσης, ἐρμηνεύοντας τήν Κυριακή Προσευχή, θά καταγράψει τήν δική του ἁγιοπνευματικῆ ἐμπειρία: «Ἐπειδή λοιπόν ἀσθενήσαμε,

⁹ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, *Λόγος Δ' στήν Προσευχή*, ΕΠΕ 8,78

¹⁰ Α' Κορ. 3,10-16

¹¹ πρβλ. Λουκ. 10,27

¹² Α' Ιω. 5,3

¹³ Ιω. 14,15

¹⁴ Εὐθύμιος Ζιγαβινός, *Ἐρμηνεία τοῦ κατά Ματθαῖον Ευαγγελίου* – κεφ. 6, PG 129,235D

ὅταν ἐγκαταλείψαμε τὴν καλὴ ζωὴ μας μέσα στὸν παράδεισο, ἦρθε ὁ ἀληθινὸς γιατρός... καὶ μᾶς ἐλευθερώνει πάλι ἀπὸ τὴ νόσο μὲ τὴ σύνδεσή μας μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γιατί τὰ λόγια τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ θεραπεία τῆς ἀρρώστιας πού δημιουργεῖται στὴν ψυχὴ. Προσεύχεται δηλαδή σὰν νὰ καταθλίβουν κάποιες ὀδύνες τὴν ψυχὴ του, αὐτὸς πού λέει “γεννηθήτω τὸ θέλημά σου”, καὶ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων... (Μὲ αὐτὸ τὸ “γεννηθήτω τὸ θέλημά σου”, ἡ ἀρετὴ, παραδείγματος χάριν) ἡ σωφροσύνη θὰ σβῆσει τὴν ἀκόλαστη καὶ ἐμπαθὴ ὀρμὴ τῆς διάνοιας· ἡ ταπεινοφροσύνη θὰ καταναλώσει τὴν ἔπαρση· ἡ μετριοπάθεια θὰ θεραπεύσει τὴ νόσο τῆς ὑπερηφανείας καὶ τὸ ἀγαθὸ τῆς ἀγάπης θὰ διώξει ἀπὸ τὴν ψυχὴ πλῆθος ἀντιπάλων κακῶν... τὰ ὁποῖα ἐξαφανίζονται μὲ τὸ συναίσθημα τῆς ἀγάπης...». Καὶ συμπληρώνει ὁ ἱερός πατήρ: «Ἄς γίνει λοιπόν, τὸ θέλημά Σου, γιὰ ν’ ἀχρηστευθεῖ τὸ θέλημα τοῦ διαβόλου».¹⁵

Σ’ αὐτὴν τὴν πνευματικὴ ἀσθένεια ὀδηγηθήκαμε ἐξαιτίας τῆς παρακοῆς τῶν Πρωτοπλάστων. Δέν εἶναι ὁ Θεὸς αἴτιος τοῦ κακοῦ. Ὁ Θεός, τὸ «ὄντως ἀγαθόν», εἶναι ἀδύνατον νὰ θεωρηθεῖ ποιητὴς τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ αὐτὸ ὑπῆρχε σὰν δυνατότητα στὴν ἐλεύθερη βούληση τοῦ ἀνθρώπου καὶ μπῆκε στὴ ζωὴ του ἐξαιτίας τῆς κακῆς ἐπιλογῆς. Γι’ αὐτὸ πολὺ σοφὰ στά ἐρωτήματα τῶν ἀνθρώπων θὰ ἀπαντήσῃ ὁ Ἱεράρχης τῆς Καισαρείας. «Δέν εἶναι βέβαια εὐσεβὲς οὔτε καὶ τὸ νὰ πεῖ κανεὶς ὅτι τὸ κακὸ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, διότι κανένα ἀπὸ τὰ ἀντίθετα πράγματα δέν παράγεται ἀπὸ τὸ ἀντίθετό του. Οὔτε ἡ ζωὴ γεννᾷ θάνατο, οὔτε τὸ σκότος εἶναι πηγὴ τοῦ φωτός, οὔτε ἡ νόσος δημιουργεῖ ὑγεία».¹⁶

Ἔτσι, χρειάστηκε νὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον καὶ νὰ γίνῃ ὑπήκοος μέχρι θανάτου στό θέλημα τοῦ Οὐρανίου Πατρός, προκειμένου νὰ ἔχουμε τὴν ἀνάκληση «ἀπὸ τῆς ἐκπτώσεως καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν οἰκείωσιν Θεοῦ, ἀπὸ τῆς διὰ τὴν παρακοὴν γενομένης ἀλλοτριώσεως».¹⁷

Πόσο συγκινητικὴ εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπακοὴ ἔφθασε στὴν ἀπρόσιτη κορυφαία τῆς ἔκφραση, ὥστε νὰ θυσιάσῃ τὸν μονογενῆ του Ἰσαάκ;

¹⁵ ὁ.π. ΕΠΕ 8,79-81

¹⁶ Μέγας Βασίλειος, Ὀμιλία Β' εἰς τὴν ἐξαήμερον, ΕΠΕ 4,81

¹⁷ Μέγας Βασίλειος, Περί Ἁγίου Πνεύματος – κεφ. ΙΕ', ΕΠΕ 10,366

Πόσο σημαντικά είναι τά λόγια τοῦ Χριστοῦ στήν Καινή Διαθήκη : «οὐ ζητῶ τό θέλημα τό ἐμόν, ἀλλά τό θέλημα τοῦ πέμψαντος μέ πατρός»!¹⁸ Καί ἀκόμη: «ἐμόν βρῶμα ἐστιν ἵνα ποιῶ τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρός καί τελειῶσω αὐτοῦ τό ἔργον»!¹⁹

Πόσο συγκλονιστική είναι ἀκόμη ἡ ἐμπειρία τῶν θεοφόρων Πατέρων πῶς ἡ ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι μίμηση Χριστοῦ! Γιατί τό νά παραδίδεται κανείς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ κρύβει μεγάλη χάρη. Αὐτός βρίσκεται μέσα στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, βιώνει ἀπό αὐτήν τή ζωή τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί προγεύεται τά ἀγαθά τά ὅποια ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεός «τοις ἀγαπῶσιν αὐτόν».²⁰

Θυμᾶμαι τόν Ὅσιο Παῖσιο τόν Ἁγιορείτη, τόν νεοφανή αὐτόν ἀστέρα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἀντέγραψε στή ζωή του τό Εὐαγγέλιο καί τή ζωή τῶν Ἁγίων μας, νά συνιστᾶ σέ ὅλους ἐμᾶς τίς βαθμίδες τῆς σωτηρίας πού ὀδηγοῦν στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν:

α. Νά κάνουμε ὑπομονή στίς θλίψεις καί τίς δοκιμασίες χωρίς νά γογγύζουμε κατά τοῦ Θεοῦ,

β. Νά ἐπιμελούμαστε τό ἀγαθό χωρίς ἐπιδείξεις καί χωρίς τόν ἔπαινο τῶν ἀνθρώπων,

γ. Νά ὑπακοῦμε στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, χωρίς ἀντιρρήσεις καί ἐπιφυλάξεις.

Αὐτό τό τρίτο σκαλοπάτι εἶναι τό πιό ἀνώτερο καί τό πιό δύσκολο κι ὁποῖος ἔφθασε σέ αὐτό, ἤδη ἔγινε μέτοχος τῆς ἀλήπτου χαρᾶς.

Αὐτό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν ὁ στόχος τῆς ζωῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἰγνατίου. Αὐτό διδάχθηκε ἀπό τόν μακαριστό καί ἅγιο πνευματικό του πατέρα, τόν Γέροντα Δαμασκηνό τῆς Μονῆς Μακρινοῦ.

Αὐτό ζητοῦσε στό Ἱερό Ἐπιτραχήλιο τῶν πνευματικῶν του πατέρων, Γεωργίου Καψάνη τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου, Πολυκάρπου Μαντζάρογλου ἀπό τήν Παναγία τοῦ Ἐβρου καί Ἰγνατίου Πούτου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου.

¹⁸ Ἰω. 5,30

¹⁹ Ἰω. 4,34

²⁰ Α' Κορ. 2,9

Μέ αυτό πορεύτηκε στήν ιερατική του πορεία καί αυτό βίωσε όταν ή Ἐκκλησία τόν ἐπιστράτευσε κυριολεκτικά νά ἀναλάβει τή διαποίμανση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου μέ τά γνωστά τότε θέματα.

Σήκωσε τόν σταυρό τῆς ἀρχιερατικῆς του διακονίας ἐπαναλαμβάνοντας τά λόγια του Χριστοῦ : «Μή τό θέλημά μου ἀλλά τό σόν γινέσθω»²¹ προσβλέποντας «εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν».²²

Ἀλλά καί κατά τή διάρκεια τῆς ἀσθενείας του κατέπληξε τούς πάντες μέ τήν ὑπομονή καί ἰδιαίτερα μέ τήν ἐμμονή του στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μόνο λόγοι συγχωρητικότητος, αὐτομεμψίας καί εὐχαριστίας ἔβγαιναν ἀπό τά χεῖλη του. Μέ τό «γενηθήτω τό θέλημα τοῦ Θεοῦ» πορεύθηκε καί στό ταξίδι του στήν Ἀμερική ἀπό τήν ὁποία καί ἔφυγε γιά τό οὐράνιο ταξίδι στήν Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων ὅπου «ἦχος καθάρος ἔορταζόντων καί φωνή ἀγαλλιᾶσεως»,²³ γιά νά λάβει ἀπό τά χεῖρια τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ τόν ἀμαράντινο τῆς δόξης στέφανο καί νά ἀναπαυθεῖ ἀπό τούς κόπους καί τούς ἰδρωτές στούς ἀβραμιαίους κόλπους.

Αὐτός ἦταν ὁ Μητροπολίτης Ἰγνάτιος. Ἕνας ἄνθρωπος πού στή ζωή του πάντοτε ζητοῦσε νά γίνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι τόν γνώρισα. Ἔτσι τόν ἔζησα στά γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Αὐτό ἀπεκόμιζα κάθε φορά πού ἐπικοινωνοῦσα μαζί του. Αὐτό ζοῦσα ὅταν μοῦ ἐξιστοροῦσε τίς δυσκολίες, τά προβλήματα, τίς πικρίες, τίς συκοφαντίες καί ὅλα ὅσα ὑπέμεινε προκειμένου νά βιώσει αὐτό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γί αὐτό καί μπορεῖ κι ἐκεῖνος νά ἐπαναλαμβάνει τήν ὥρα αὐτή ἀπό τό ἐπουράνιο Θυσιαστήριο μαζί μέ τόν Προφήτη Δαυῖδ : «διήλθομεν διά πυρός καί ὕδατος καί ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν».²⁴

Μακαριστέ ἀδελφέ μου,

Χαῖρε λοιπόν καί ἀγάλλου στό οὐράνιο Θυσιαστήριο. Ἀφοῦ ἐφύτευσε τόν Χριστό μέσα στίς καρδιές ἑκατοντάδων ἀνθρώπων στό νησί τῆς Σαλαμίνας, στήν εὐλογημένη Ἔνορία τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, στά Κατηχητικά Σχολεῖα, στίς Κατασκηνώσεις, κάτω ἀπό τήν ἀκοίμητη θεομητορική προστασία τῆς

²¹ Λουκ. 22,42

²² Ἐβρ. 12,2

²³ Ὡδή Ζ' Κανόνος 15^{ης} Αὐγούστου

²⁴ Ψαλμ. 65,12

Φανερωμένης Θεοτόκου, στῆς ὁποίας τό Μοναστήρι ἀνδρώθηκαν καί ὑπηρέτησες.

Ἀναπαύου ἐν εἰρήνῃ, τίμιε ἐργάτα τοῦ ἀμπελῶνος, ἀφοῦ «ἐδούλευσες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ», ἐργάσθηκες ἀθόρυβα, δημιουργικά, μέ ὀρθόδοξο ἦθος καί ἐκκλησιαστικό φρόνημα, φαινόμενο σπάνιο γιά τήν ἐποχή μας. Ἐσπείρες τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Προσέφερες ἄφθονα τήν οὐράνια τροφή διά τῆς Θείας Λατρείας στό χριστεπώνυμο πλήρωμα. Παρουσίασες καί τίμησες τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι καί θά εἶναι οἱ θερμότετοι πρέσβεις γιά σένα στό Θρόνο τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου.

Ἀναπαύου ἐκ τῶν συνεχῶν μεριμνῶν σου καί τῶν κόπων σου, ἀφοῦ δέν ἔδωσες «ὑπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου καί τοῖς βλεφάροις σου στεναγμόν καί ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις σου»²⁵ γιά νά διδάξεις, νά στηρίξεις, νά ἐνδυναμώσεις, νά συμπαρασταθεῖς, νά χαρεῖς μέ ἐκείνους πού χαιρόνταν καί νά κλάψεις μέ ἐκείνους πού ἔκλαιγαν.

Ἀναπαύου, ἀδελφέ μου Ἰγνάτιε, «ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται». Από ἐκεῖ, ἀπό τήν οὐράνια Ἱερουσαλήμ εὐλόγησε τόν λαό σου, τό ποιμνιο τῆς Λάρισας καί τοῦ Τυρνάβου. Εὐλόγησε τούς Κληρικούς σου. Εὐλόγησε ὅλους ἐκείνους πού σοῦ στάθηκαν ἀλλά καί σέ πίκραναν. Προσευχήσου, ἀδελφέ μου, γιά τή θεόσωστη ἐπαρχία σου, γιά τήν πατρίδα μας ὀλόκληρη καί ἀπό κεῖ στείλε τίς δικές σου εὐχές πού τόσο τίς ἔχουμε ἀνάγκη.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀδελφέ μου ἠγαπημένε Ἰγνάτιε.

Καλή Ἀνάσταση καί καλή συνάντηση στήν αἰωνιότητα.

²⁵ Ψαλμ. 131,4